

İnfazı Kalemin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Kasım 2023

İnzivaya çekildi gülümsemem bense çoktan otağımı kurmuştum bile semaya.
Aşkı hicvettim sersem sepelek duyguların inhisarında özlemi meşk eyledim.
Rengim kaçtı.
Hüzünse revnaktan bir gölge ve şatafatlı yalnızlığıma verip veriştim.
Tünediğim aşkın idamesi ve sefil varlığımın emaneti:
Elbet kalemimdi izini sürdüğüm.
Elbet kalemimde sihrinde bir duygudan diğerine göçtüğüm.
Aynı zamanda bir acı-ölçerdi kalemim ve muhteva ettiği kadar duyguları ihbar ediyordum sabıkalı ve çekimsiz yüreğimi.
Koruk üzümler.
Kordan heceler.
Kös kös sevmek değil de küstüğümü aslında kendime.
Meylettığım zaruri duygular külliyesi ve külliye yalandı varlığım hiçliğime yağın karın eşliğinde kâh rahmet oldum içime doldum kâh sus payı bir söylem olup sessizlikle hasbıhal ettim.
Muktedir olandı hazan kışa namzet bir günden arda kalan...
Halis munis yüreğim bazen zemheride üşüyen bazen eriyen acının doruğunda keşifte bulunduğum cümleler soyutlandığım ve tecrit edildiğim kadar hayattan izini sürdüğüm gizin gün doğumuna eşliği ve tecrit edildiğimin bir adım sonrası tahliye etmek adına duygularım zabıt tutan kalemim ve nüktesi evrenin ve solumdaki sayaç aşkın ikamesi.
Tohuma kaçandı mutluluk ve arifesi ölümün sürtük imgelerin baskını bahtiyar olduğum yalnızlığın intihar çiçeklerine eşliği:
Hem vardım hem de yok.
Bir yokmuşum bir varmışımdı meğer var olmanın kitabını yazdım uyuttuğum kadar çocuk yüreğimi yâdımdaki teselliye güne taşıdım.
İkamesi ömrün.
Bense idam sehpasında sıramı beklerken...
İnfazı kalemin tereddüt dahi etmeden yazıp severken.
Vazifemdi ne de olsa tevafuk ederi ruhumun arbedesi günde hükmünü süren karanlığın hicretinde doğmakla mükellef iken gün ışığı ve arsız zümresi duyguların akseden iç sesime atıfta bulunduğu kadar dış sesin baskınında rencide edildiğim.
Mahşerin çağrısına uyandım gecenin köründe yuhalandım.
Şafağın esiri idim ve atan şafağında şakağıma dayadım kalemi ve içimdeki duyguları bir bir ihbar ettim.
Lütfu iken evrenin sevgiden yana ümidimi kesmedim.
Soluğum kadar solduğum.
Sağımdan başlayıp solumda sustuğum.

Ne de olsa her Őir bir atıftı dönüme ve her yazım adeta sihirli bir söylem nasıl ki sus payı idi her sözcükten öncesinde ifa ettiğimden de fazlası içimden taŐan coŐkuya ve suallere de verilen birer cevaptı.

Sormak dahi istemezken.

Cevabını ise asla merak etmediğim.

Kaynayan ruhumda kazan kaldıran yeniçeri ocağında dinmek bilmeyen fkem en çok da zalime ve iblise verip veriŐtirdiđim elbet yazdığım ve yağdığım kadar rahmetin eşliğinde bir rivayet olsa da mutluluk rehaveti sırtlanıp geç kalmıŐlıđıyla hayata, nam saldığım kadar mimplendiğim karanlığın öyküsünü sonlandırmak adına yüreğimdeki aydınlıkla delerken karanlığı her minvalde seken bir kurŐun gibi ruhuma sapsansa da hançer asla pes etmediğim ve paslaŐtıđım kadar kalemin tok sesinde izini sürerken sevginin ve umudun seyrinde büyüyen iman gücümle hali hazırda ayakta kalmanın da hikyesini yazarken gnbeğn kalemimle beraber semiren aydınlığın soğuyan ateŐin kıvamında kıvanç yklendiğim kadar baharın çağrısında alt ettiğim kadar acının verdiği kararla ben Őirlerden yana hüküm giymiŐken...